

Отива той въ училището съ нѣколко свои другари. Училището е на горния край на селото. Вървятъ тѣ и едва търпятъ на студа, който щипи лицата имъ,—толкова люта сутринъ бѣ... Ето приближаватъ училището.

Близко до черковния дворъ изкачатъ 7—8 едри овчарски кучета. Другаритѣ на Георгия бързо отбѣгватъ напредъ. Остава Георги самъ. Навежда се да търси камъне, за да се запази. Когато се изправя, всички кучета го били оградил. Ни една стѣпка не можалъ да мръдне. А наоколо никакъвъ човѣкъ се не виждалъ. Само двамата му другари гледали отъ страна, но нищо не могли да му помогнатъ. Георги държалъ въ рѣжка торбата си и се бранилъ. Кучетата се разлютѣвали още повече и доближили до ученика. Неусѣтно Георги се спъва и пада. Двѣ по-млади кучета започнали да го дърпатъ за дрехата. Другитѣ искали да го заловятъ за лицето. Георги не извикалъ, а си закрилъ бързо лицето съ калпачето си. Кучетата лаяли още нѣколко минути и си отишли.

Другаритѣ на Георгия изтрѣпнали отъ страхъ. На тѣхъ било мъчно да гледатъ нещастния си другаръ въ такава опасностъ, но нѣмало какъ да му помогнатъ. Георги, като се видѣ свободенъ, стана отъ мѣстото си доста спокоенъ. Разгледа наоколо си да не е изгубилъ нѣщо и тръгна.

Въ училището другаритѣ му разказаха за случката. Всички ученици се чудѣха на неговото геройство. Мнозина го питаха защо е закрилъ лицето си съ калпакъ. А той имъ отговаряше: „Да не гледамъ какъ ще ме хапятъ“.